

ILJA GORT

GODEN- DRANK

roman

Een wijnboer kiest voor de misdaad

LEESFRAGMENT

The background of the entire page is a stylized, light orange mask. The mask has large, white, almond-shaped eye cutouts. The top of the mask is slightly irregular, and the bottom edge is also uneven, with a small white triangular notch on the right side. The text is centered on the face of the mask.

Ilja Gort

Godendrank

GORT
PUBLISHERS

8e druk, december 2021

1e druk, april 2020

© 2021 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée

GORT Publishers, Amersfoort

ISBN 978-90-831414-4-2

NUR 301

Omslagontwerp & typografie: Caroline d'Hollosy

Foto auteur: Caroline d'Hollosy

info@gortpublishers.nl

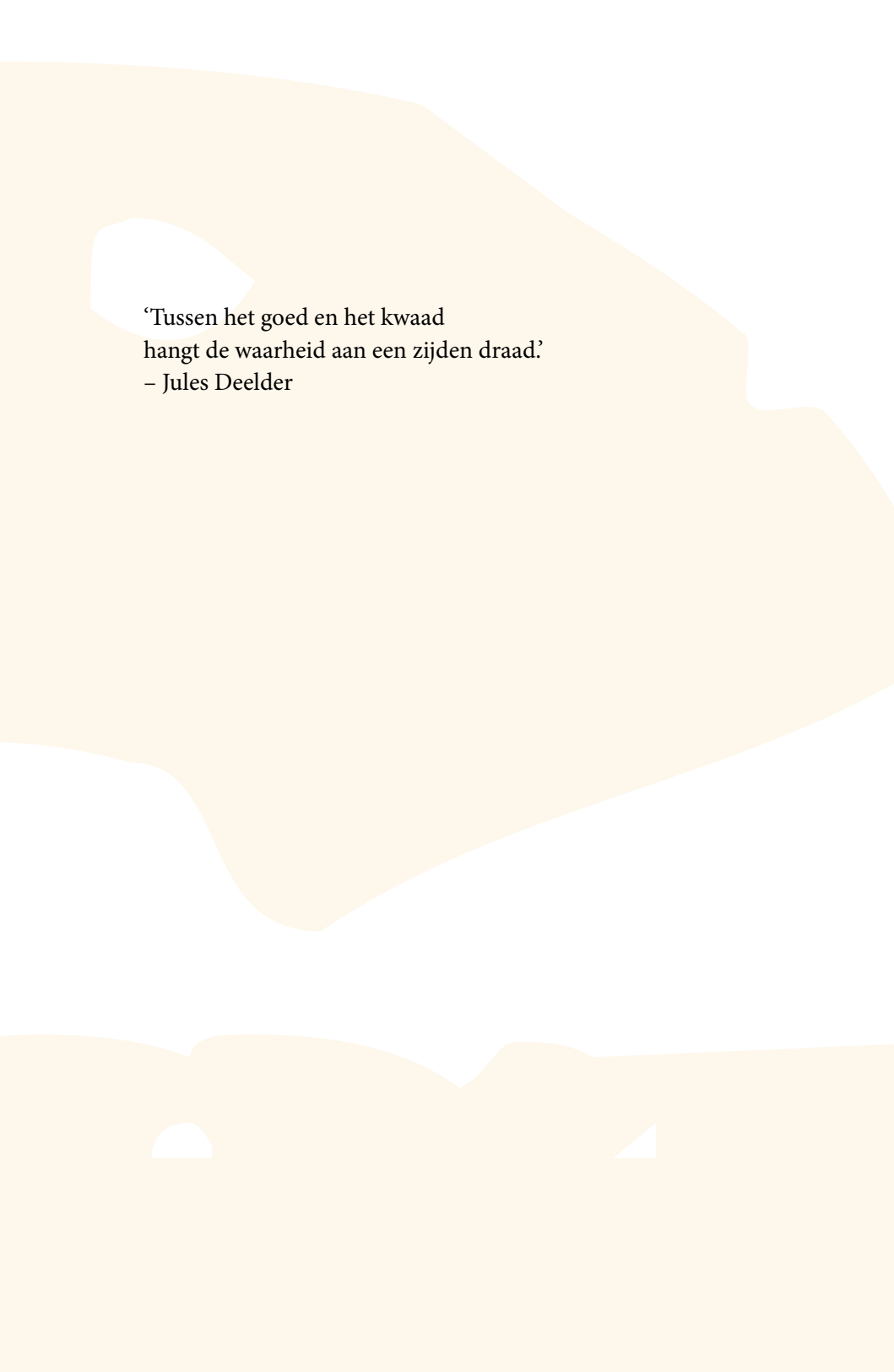
www.gortpublishers.nl

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

GORT
PUBLISHERS

Dit boek is gedrukt op papier dat het kenmerk van de Forest Stewardship Council (FSC) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van FSC. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het FSC Mixed Sources-label dragen. Voor dit boek is het FSC-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelfrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden. Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeleelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

‘Tussen het goed en het kwaad
hangt de waarheid aan een zijden draad.’
– Jules Deelder

*** LEESFRAGMENT ***

Hoofdpersoon Abel wil een nieuw leven beginnen. Daartoe is hij al jaren op zoek naar een wijnkasteel in Zuid-Frankrijk. Om de zaak te bespoedigen is hij nu, zonder zijn vrouw Angela, in zijn met bloemstickers beplakte Volkswagenbusje naar de Languedoc gereden. Met een makelaar die hij 'Blaaskaak' is gaan noemen, bezichtigen ze een aantal wijndomeinen.

'Daar!' wees Blaaskaak. 'Dat is het. Hier moeten we eraf.' 'Merde!' Abel trapte op de rem en wist met een ruk aan het stuur op het laatste moment de afrit in te schieten.

Tijdens het dagelijkse telefoontje waarin hij Angela een update gaf, was hij deze parmantige huizenverkoper 'Blaaskaak' gaan noemen, omdat die stevast gekleed ging in een tomaatrode pantalon, roze polo en rode instappers. Abel kon smakelijk verhalen over de uitgebreide lunches waar deze reisgenoot met zijn knoflookkegel en zijn onder zijn polo opbollende buik hem toe dwong. Wat er ook gebeurde, stipt om twaalf uur moest er geluncht worden. En niet te weinig ook.

'Excusez-moi,' verontschuldigde Blaaskaak zich voor de brute verkeersmanoeuvre die Abel zojuist had moeten maken. 'Ik ken hier de weg niet zo goed. We hebben dit domein nog maar net in portefeuille...'

Abel voelde zich kwaad worden. In zijn zelfbedachte Frans doorspekt met Engelse woorden hakte hij: 'Maar op de site stond "omgeven door de natuur", en dit ligt pal aan de snelweg!' 'Nou pal, tweehonderd meter van de Route Nationale. Prima toch? U bent hier in tien minuten in de stad.'

‘Maar ik wil helemaal niet naar de stad!’

‘Het gebouw zelf ligt heel mooi. Wacht maar tot u het gezien hebt.’

Het liefst had Abel direct rechtsomkeert gemaakt, dit werd niks, dat had hij meteen al gezien. Maar ja, Blaaskaak had interessante wijngoederen op z’n site staan en Abel wilde zijn relatie met hem niet meteen al op het spel zetten, dus reed hij binnensmonds vloekend het pad naar het domein op.

Met een mismoedige zucht stapte Abel uit. Een stijve doos. Dat was de term waarmee architecten een huis als dit omschreven, wist hij.

‘Een goed onderhouden domein,’ verzekerde Blaaskaak terwijl hij in zijn aktetas vol sleutelbosjes naar het juiste grabbelde. ‘Een solide investering.’

Abel wachtte gelaten. Zijn blik gleed over de strakke witte muren, de kunststof raamkozijnen en de witte plastic luiken. Hij kreunde zacht. Rustig blijven. Ik moet hierdoorheen. De tijd moet verglijden...

Eindelijk had Blaaskaak de juiste sleutel gevonden. Ze gingen de woning in. Het had niet erger gekund.

De vorige bewoners hadden een poging gedaan de sfeerloze doos de allure van een oude boerenhoeve te geven, maar het steunkouskleurige schrootjesplafond en de dikke nepbalken van donkerbruin piepschuim accentueerden slechts de troosteloze lelijkheid. Ook het in onbruik geraakte landbouwgereedschap dat her en der tegen de muur was bevestigd, slaagde er niet in de gewenste landelijke ambiance op te roepen. Abel

werd bijna scheel van het woud van gebloemde gordijnen, krullerige meubels, roze linten en strikken. Het geheel ademde een atmosfeer van truttigheid waar je plakken van kon snijden. Hij keek uit het raam. Over de Route Nationale raasde het verkeer in twee richtingen voorbij.

‘En de wijngaarden?’ vroeg hij zacht.

Blaaskaak rommelde in zijn papieren. ‘Even kijken... Mijn bril...’ Hij schoof een bij zijn rode broek passend montuur met halve glazen op zijn neus. ‘Ja, hier heb ik het.’ Hij trok een A4’tje uit de stapel en begon te lezen. ‘Ah, très bien...’ Met een stralende glimlach keek hij op. ‘De wijngaarden kunnen worden gepacht van de Cave coopérative.’

Abel fronste. ‘U bedoelt... dat er geen wijngaard bij zit.’

‘Precies. Dat geeft u de vrijheid om te kiezen. En het huis is in perfecte staat!’

‘Maar dan is het toch geen wijndomein?’

‘Zeker wel. Dit pand staat nog steeds geregistreerd als wijndomein. De wijngaarden zijn aan de Cave coopérative verkocht, bien sûr, maar die kunt u proberen terug te huren.’

Abel haalde zijn hand door zijn haar. Nu had de rode rat er al het woord ‘proberen’ ingefietst... Hij zocht naar iets om te zeggen. ‘Ha!’ Verheugd keek de makelaar op zijn horloge. ‘Lunchtijd!’

Blaaskaak verorberde een grote hap van zijn Andouillette, de Franse worst van varkenspens. ‘Straks ga ik u iets heel moois laten zien,’ zei hij met volle mond.

Abel deinsde achteruit. Hij zat aan de andere kant van het tafeltje, maar hij viel bijna flauw van de walgingwekkende pens-adem die tussen Blaaskaaks lippen vandaan kwam.

‘Très bien,’ wist hij uit te brengen.

Zijn disgenoot greep de fles. ‘Maar eerst nog een wijntje!’ Hij vulde hun glazen tot de rand en gebaarde naar de ober voor de kaasplank.

Djiezus! dacht Abel, hij heeft in z’n eentje die hele fles Saint-Emilion soldaat gemaakt!

‘Zal ik nu ’ns rijden?’ opperde Blaaskaak joviaal toen ze bij Abels Volkswagenbusje kwamen.

‘Non, merci!’ zei Abel haastig en hij kroop snel achter het stuur.

De volgende bestemming bleek een immens wijndomein van maar liefst honderd zestig hectare in een eindeloos natuurgebied waar nauwelijks enige vorm van civilisatie bestond.

Na een slecht onderhouden oprijlaan parkeerde Abel in de schaduw van een reusachtige eik. Voor de poort stond de eigenaar hen al op te wachten: een kleine verwaaide man van een jaar of zestig met een grijze stoppelbaard. Zijn gezicht leek gekneet uit een klont stopverf die daarna op de grond was gevallen. Hij droeg rommelige kleding en een sleetse alpinopet. ‘Ha, Jean-Marie!’ De mannen sloegen elkaar amicaal op de schouders. Een veeg teken, dacht Abel. Dat komt natuurlijk omdat Blaaskaak dit veel te grote wijngoed al god weet hoe lang in de verkoop heeft staan. Hij is hier al zo vaak geweest, niemand wil het hebben. Dit is ouwe-jongens-krentenbrood... ‘Het is nu te heet om de wijngaarden te bekijken,’ verklaarde Jean-Marie tijdens de begroeting. ‘We kunnen beter eerst de wijn gaan proeven.’

‘Très bonne idée,’ beaamde Blaaskaak handenwrijvend.

Abel heeft het wijndomein van zijn dromen gevonden en is nu zelf officieel wijnboer. De burgemeester van het Zuid-Franse dorpje neemt hem mee in zijn oude Peugeot diesel om wat collega wijnboeren te bezoeken.

De volgende wijnboer deed Abel denken aan een pad. Een kleine gedrongen man zonder nek. Zijn knoestige hoofd, met enigszins uitpuilende ogen, zat direct op zijn schouders, waardoor hij voortdurend met een loerende blik omhoogkeek. Na de begroeting vroeg hij in het dialect van de streek iets aan de burgemeester. Abel kon er geen touw aan vastknopen, maar het wantrouwige hoofdgebaar dat de man naar hem maakte, sprak boekdelen.

Jean-Claude leek hun gastheer gerust te stellen, waarop de kleine wijntrol een korzelig gegrom liet horen en hen voorging naar de vatenkelder.

Terwijl hij de stop uit een wijnvat trok en de glazen vulde, vroeg hij Abel iets wat klonk als de aanvalskreet van een bronsige neushoorn.

Abel haalde verontschuldigend zijn schouders op. 'Eh, pardon...?'

De wijntrol overhandigde Abel zijn glas en herhaalde zijn vraag. Hulpeloos keek Abel naar de burgemeester.

'Monsieur Ducasque wil graag weten of je gewone wijn gaat maken, of van die stadse flutwijn.'

'Ik ga natuurwijn maken!' riep Abel onbevreesd. 'Biologisch!' Dit antwoord viel in goede aarde. De verweerde paddenkop spleet open en het kale peertje in de wijnkelder verlichtte twee rijen vergeelde tanden. 'Zo mag ik het horen!' gromde hij en

hij hief zijn glas. Ze proostten en dronken. De gastheer ledigde zijn glas in een lange teug, veegde zijn mond af en knikte tevreden. ‘Dit is wijn,’ knorde hij. ‘Zo moet wijn smaken.’

Abel, wijs geworden, had slechts een nipje genomen en hield dat afwachtend in zijn mond terwijl hij moed verzamelde om het door te slikken. Maar de kneiterharde tannines in de wijn hadden de aanval op zijn smaakpapillen al geopend. Hij wist zijn gezicht in een waarderende plooi te trekken en met een één, twee, drie in godsnaam slikte hij het door. Een kort moment sperde hij zijn ogen open van schrik, toen raspte hij: ‘Très bon! Un très bon vin!’

‘Bravo,’ zei de gastheer en stak de pipet in het vat voor een tweede glas. ‘Monsieur heeft een goede kijk op wijn,’ bromde hij goedkeurend tegen de burgemeester en startte een langdurig betoog waar Abel opnieuw geen jota van begreep. Met een krachtig: ‘En zo is het!’ besloot hij zijn filippica en keek afwach- tend omhoog naar Abel. Die knipperde met zijn ogen en wierp een hulpzoekende blik naar Jean-Claude.

‘Monsieur Ducasque is van mening dat je aan wijn zo min mogelijk moet doen,’ legde de burgemeester uit. ‘Niet dat geneutel om tijdens de oogst slakken, spinnen en torretjes uit de druiven te halen. Gewoon alles mee het vat in. Ook de steeltjes en de bladeren. Dat is toch allemaal natuur? Zeg ik het zo goed, Jean-Marie?’

Met een grote grijns hief de trol zijn glas. ‘Ik had het zelf niet beter kunnen zeggen, Jean-Claude!’

Met de moed der wanhoop zette Abel zijn glas, dat weer tot de rand was bijgevuld, aan zijn lippen.

*Van Abels gedroomde wijn is niets terecht gekomen.
Met zijn gebruikelijke optimisme heeft hij zich gestort op zijn
nieuwe project: het produceren van 'wietwijn'.*

Tegen het einde van de dag was er, vlak voordat de zon onderging, een moment dat door filmregisseurs 'the magic moment' wordt genoemd. De hemel kleurde in vegen met de kleur van bloedsinaasappel, de bomen kregen scherpere contouren, alsof ze waren gesneden uit oud ivoor en het landschap, de daken van de huisjes op de berg, de okergele stenen van de mas, alles kreeg een amberkleurige zweem. De krekels deden er het zwijgen toe en het leek alsof de stilte dieper werd.

Van dat magische moment zaten Abel en Angela te genieten op het bankje op het achterterras van de mas. Angela nipte van een laatste glaasje rosé, Abel rookte een bescheiden joint.

'Aab...'

Hij schrok op uit zijn leerboek "Cannabis kweken". 'Ja?'

'Kan ik even je onverdeelde aandacht krijgen?'

'Die heb je, Poekie. Die heb je altijd, dat weet je...'

'Mooi. Ik wou je namelijk wat vragen.'

'Vraag maar?'

'Ben je gelukkig?'

Verrast keek hij op. 'Gelukkig? Ik?' Hij dacht na. Toen knikte hij aarzelend. 'Ja, dat dacht ik wel, ja.' Hij keek haar aan en las haar blik. 'Oké, oké, met die wijn, dat is een beetje klote. Maar afgezien daarvan...' Hij maakte een armgebaar dat de gehele mas omvatte. 'Ik ben met jou, laat ik daarmee beginnen. Dat maakt me alvast heel erg gelukkig. Verder wonen we hier op het mooiste plekje van de wereld, we eten er goed van, drinken lekkere wijn, een jointje op z'n tijd, de kinderen zijn gezond...

Ja, nee, ik kan er niks anders van maken. Ik ben gelukkig, ja.'

Hij knikte nog eens bevestigend en vroeg toen: 'En jij?'

'Nou,' begon ze aarzelend, 'dat vraag ik me dus af.'

'O? Wat is er dan?'

'Jezus, Aab! We zijn zo goed als failliet!'

'Hè? Wat bedoel je?'

Ze zuchtte. 'Moet ik dat nog uitleggen? In Nederland zijn we alles kwijt. Toen we vertrokken dachten we ongeveer een halve ton over te houden. Dat bleek uiteindelijk maar dertigduizend te zijn. De bodem daarvan is nu al een tijdje in zicht, want we hebben allebei geen inkomen meer, er komt niks meer binnen. Een geldlening kunnen we niet krijgen, dus hoe gaan we dit oplossen?'

'Met onze godendrank, natuurlijk!' riep Abel, verbaasd dat ze daar zelf niet op gekomen was. 'Die gaat straks vijfenzeventig euro de fles opbrengen, dus dat wordt kassa, weetjewel. Kijk.' Hij ging er even voor zitten. 'Dope roken is eigenlijk hartstikke oldskool. Je mag bijna nergens meer roken en bovendien is het niet echt gezond. Maar dope drinken,' zijn gezicht begon te stralen, 'dat is helemaal hip! Dat is de bom, weetjewel.' Vol verwachting keek hij Angela aan.

Met een glimlach waarin melancholie school bestudeerde ze zijn gezicht. Hij meende het, zoveel was wel zeker. Even zocht ze naar woorden, toen zei ze: 'Aab, ik heb een aanbieding gekregen. Ik kan een halfjaarcontract krijgen. Voor een project in het AMC.'

Niet-begrijpend keek hij haar aan. Toen viel, als in slow motion, een enorme munt rinkelend op de bodem van zijn reusachtige lege spaarvarken. Hij knipperde met zijn ogen. 'Je bedoelt...'
Ze knikte. 'Ja. Dat bedoel ik...'

*Hier naderen we de ontknoping,
dus daar wil ik liever niet te veel over kwijt.*

‘Naar het huis!’ riep Bonkers en rende onder de poort door. Op de binnenplaats dook hij achter de plataan.

‘Darryl Husin!’ schreeuwde hij. ‘Kom naar buiten! Geef mij het meisje. We maken een deal!’ Zijn stem galmde tegen de muren en deed de stilte die erop volgde alleen maar groter lijken.

Buiten de poort klonk een gerucht. Hij draaide zich om. De chauffeur van de vrachtwagen was uitgestapt. Hij boog zijn arm naar achteren en gooide iets naar ze toe.

‘Handgranaat!’ schreeuwde Bonkers. Hij greep Angela en Fifi om hun middel en trok ze achter de stam van de plataan.

De granaat rolde de openstaande deuren van de wijnkelder in. Even bleef het stil, toen volgde een explosie. Een steekvlam sloeg naar buiten en binnen vloog iets knetterend in brand.

Bonkers wierp een snelle blik langs de boom. De chauffeur stond op het punt een tweede granaat te gooien. Bonkers vloekte en schouderde zijn riotgun.

‘Opzij, jochie!’ klonk het achter hem. Hij drukte zich plat tegen de stam.

Fifi richtte haar sniper rifle, keek met één oog door het telescoopvizier en haalde met een langzame beweging de trekker over.

Ze raakte de granaat in de hand van de chauffeur. Die sloeg achterover tegen de vrachtwagen, waarna de granaat ontplofte. De zijkant van de auto scheurde open en explodeerde in een wolk van heldergroene blaadjes. Fifi lachte kakelend.

‘Tien punten!’ kwetterde ze terwijl een regen van wietflarden neerdaalde op het wegdek. ‘Ik heb de rollade!’

Achter haar belde Angela de brandweer. 'Alarm! Hier de Mas des Anges! Onze wijnkelder staat in brand! En mijn man zit op de zolder! Mas des Anges! Route du Soleil 117! Snel!'

Het portier van de tweede vrachtwagen ging open. Een man sprong eruit en loste een uzisalvo op de drie achter de plataan. Ze doken weg, kogels sloegen in de boom, stukken schors wervelden in het rond.

De keukendeur vloog open en Lara stormde naar buiten.

'Waar is papa?!' schreeuwde ze.

In de wijnkelder brak het vuur door het kurkdroge dak, het plafond stortte in, brandende balken vielen naar beneden en een zuil van vlammen loeide naar de hemel. Dwars door het lawaai ratelde een salvo kogels in de muur. Steensplinters spatten in haar gezicht.

Ze liet zich plat op de grond vallen en gilte opnieuw: 'Papa! Waar is papa?!'